

Mối Tình Màu Hoa Đào

Nàng đã quyết định bỏ rơi thượng đế. Không phải vì tình yêu.

Bởi chứng tích đúng sai còn đó.

Cái sai đúng của một người con gái trong một gia đình thiếu người cha cầm cương nầy mực.

Vô tình là một kỷ niệm chính bản thân cũng là những tháng năm ghi nhớ lúc đất nước đang trải qua một cuộc sống khác. Nhà nước xóa bỏ nhiều trường đại học, các sinh viên không trường dở dang phải triệu tập nhận dạy những nơi xa xôi hẻo lánh. Cuối cùng đứa con của nàng là sản phẩm gần như cưỡng bức nàng đồng lõa với một tên chính quyền quản lý khu vực nàng dạy, ru dục nàng bằng những ngôn ngữ học thuộc lòng, máy móc băng từ, với vóc dáng điển trai. Mọi sự từ đó bị dở dang, nàng phần nào đã bị nhập nhằng lý tưởng thoát ly của chính sách nửa vời lúc đó, cuối cùng nàng phải trở về nhà mẹ cu ki với đứa con đỏ thắm.

Suốt những ngày tháng sau đó không biết cách tống khứ đau khổ nàng quay tìm cách trốn chạy, ngay cả những người thân quen, dư luận, chòm xóm những người trong xứ. Quên bằng đi mất chỉ trốn chạy được thiên hạ nhưng làm sao trốn chạy được chính mình. Đứng ra gia đình cha mẹ anh chị em cư xử rất tốt mà nàng hình như không biết đến, nàng quay mặt cau có với tất cả, vô tình người chị dâu biến thành tâm điểm của bao sự cợt xát, của những không đáng xảy phải xảy ra.

Vượt biên.

Như vậy ai cũng hiểu được rõ ràng như ban ngày chê trách nàng quá nặng nề cái riêng tư, chậm trí tụt mủn với chút lý thuyết tôn giáo trong cái cơ thể đang đòi hỏi nhiều điều cơ bản tha thiết, không cương quyết hướng đi khác. Tất nhiên đã dẫn thì phải vác, có sao đâu, tầm thường lo ngay ngáy với đối no, mất tình thần và vị kỷ.

Bình-Yên hoang đường mơ tưởng, mơ mộng cách giải quyết trên mây, giăng lưới đi tìm.

-Nếu đúng như vậy em sẽ thất vọng. Em hiểu không?

Nghị nói nghiêm chỉnh để nàng khỏi ân hận về sau. Nhưng có một hấp lực nào đó nàng trả lời như khóa lấp.

-Không.

Bình-Yên cười làm Nghị không nhận thức nổi nàng muốn gì.

Nghị đã theo đuổi nàng nhưng hoảng sợ khi thấy dấu hiệu nàng quay rượt đuổi lại. Nếu chịu khó suy nghĩ hơn hay thử làm một cuộc kiểm soát bằng cách tổng hợp chi tiết trong những cách nói chuyện, hay những lúc gặp tất nhiên hiểu rõ điều ấy.

Đề rồi những ngày sau không ai trốn thêm được nữa. Chẳng ai đủ can đảm tách nhau trong ngày gặp lại, tất nhiên cả hai đến với nhau trong ý tưởng mù lòa. Các cụ ngày trước nói :” phải lòng nhau”.

Dưới hàng dương liễu trước thánh đường trong cơn mưa tầm tã, hai người đứng sát lại. Mặc người đi qua, chắc chẳng ai hiểu, có hai người trong áo mưa đứng chờ công việc, hoặc đón con cái... Họ đến với nhau có nhà thờ chứng kiến.

Bản tính của nàng là một phụ nữ sống với bạn bè, không ngồi yên một chỗ, thường hành động độc lập, nặng tình cảm, nhiều đam chiêu tư lự.

Vì bản chất theo mẹ, một người quê mùa nặng về tôn giáo ần ần nuôi con, dễ tin, cả nể, không được hướng dẫn chiều sâu, nhập nhằng cách sống theo trong trường dòng nữ và từ đó làm mất mát tình thương gia đình chính vì nàng đã sống quá lâu nơi ký túc xá cả một thời niên thiếu, nơi mà phải phải phấn đấu bằng mọi cách để dành cho mình, và cũng là nơi hỗn độn bao nhiêu cái tốt xấu để có thể nhập nhằng, nên bây giờ đã thành một tập tục nghiêm nhiên trong đời sống một cách kỳ lạ. Nhưng sức mạnh trong cơ thể tiềm ẩn vùng dậy như lo lắng chút danh, lại tạo lên một sự quá coi trọng dư luận với đám đông, nên lúc nào cũng muốn làm một cái gì bằng quơ để chữa lại bức tranh tình, dấu vết là một đứa con gái, nàng muốn trốn thoát cái búa rìu dư luận bủa vây bằng cách bỏ xa quê trốn mình về thành phố cùng hòa theo trào lưu xuất ngoại khi đứa con gái nàng mới lên bảy.

Bình-Yên không bao giờ nhìn thẳng mặt ai, đây chính là điều nguy hiểm nhất trong cách sống nội tâm của

nàng, thường lấy tình cảm phán đoán, tự mình đem ra ứng dụng, và thiết thời bao giờ cũng nhận về mình. Cách suy nghĩ biệt lập đó yếu đuối trên mọi mặt khó mang đến lợi lộc cho mẹ con nàng được trong cuộc sống hiện tại. Những người chung quanh như đánh hơi được sự dễ dãi đó chẳng buông, ngon ngọt lợi dụng, bởi thế nên nàng không làm được nghề nào có tính cách buôn bán trao đổi. Sở thích của nàng trong câu chuyện con chim nhỏ trong bụi mận gai.

Trên phương diện tình cảm nàng thường khởi động mảnh lưới mỏng manh dễ đứt cho thật rộng để ngỏ, tự hào với những kẻ săn đuổi, có thể do bản tính phụ nữ, nhưng cũng là vị kỷ của người thích nhận, không ngoan nhận những gì mình chọn, thực tế nàng không biết là mình ích kỷ nhưng rồi nàng mới hiểu ra, nàng đã nhận nhiều. Nói thế nhưng chắc nàng biết. Bắt đôi diên và ngọn nguồn với nàng, nàng sẽ trông lắng câu chuyện với nụ cười khoe mắt, nụ cười để lùi một bước rồi tiến ba bước mạnh mẽ hơn, như thứ thực dân êm ái đã khéo léo trong phương cách quản trị để đô hộ chế ngự.

Nghị yêu mến, tha thiết những cử chỉ vốn dễ dãi và êm đềm đó như một thứ quốc bảo để mà trân trọng, để mà nâng niu đang nung nóng thân thể trong tư thế trông ngóng buổi hẹn chiều thứ bảy. Chắc chiều thứ bảy trên đời còn sáng, lúc đó như cả khung trời đầy ắp yêu thương, nắng chiều còn trải trên đường như những cánh hoa đón mời hai người.

Đối với Nghị tất cả như đã được an bài trước. Áp lực mạnh do nàng, một thứ áp lực mềm dịu lôi cuốn làm cho kẻ bị lôi cuốn trôi gợn bằng thứ bột và quần tròn vô phương vẫy vùng. Khi biết, Nghị lo lắng cho nàng rất nhiều để đủ đương đầu với cuộc sống khó khăn và dư luận, nhưng sự lo lắng không chu tất.

Khi gặp nhau nơi hẹn cả hai đánh mất hẳn những nỗi lo ngay trên những bước đường trơn ướt thân quen. Lúc nhìn thấy bóng dáng nhau từ xa, nàng nhí nhảnh nhún nhảy theo tiếng sóng tim reo mừng cả vào những ngày lễ thánh, theo lễ đúng ra nàng phải từ bỏ tất cả vấn vương để trở về nhà thờ theo lễ luật bắt buộc của tôn giáo, nhưng những lần này nàng đã để mặc kẻ tha cho mình tự nhiên trong vòng hoa êm ái trong ngự trị của tình yêu thần thánh ma lực, của những ngày làm cho tâm tĩnh no đủ. Tất cả những gì hiện tại đã để cho nàng yên tĩnh trái tim một cách thật nhất.

Nàng mặc áo dài rất đẹp cả hai đứng ngắm nhau hàng giờ, hoặc trú mưa dưới bụi cây mỏng manh ý vị để trở về trong căn nhà xếp với bao nỗi mệnh mang ngang trái trần trụi mà lắng nghe những thú vị đang đơm bông gầy lên trong thân xác, đã khai hưởng bình thường và tìm đến góc tận cùng trong một người phụ nữ. Khó có ai phân biệt được những yêu thương vun vở cần thiết và thềm muốn, điều dĩ hữu của một xung đột giữa phái giới và yêu thương dồn ứ, nồng thắm, cũng chỉ là tất cả như bình thường đó thôi.

Nghị không còn là điều bí ẩn gì, nàng thân thiện gần kẻ đơn giản không vấn đục lợi lộc. Nhưng chưa chắc, Nghị vẫn hiểu khác là vì tất cả đã xảy ra, đã thật sự nghiêm chỉnh xác nhận rằng đời mình bắt đầu buộc vào một khúc quanh của những chông chéo lẫn lẫn không minh định, mắc mưu mà ai cũng đều phải có bốn phận với nhau. Cái khó là vậy, của tuổi bóng xế yêu đương ngược mùa.

Nghị nói:

-Em bị các thầy phép khống chế vì con vì mẹ, em nên gác lại chuyện tình của mình.

-Nhưng em không chịu được, nếu không có anh, em sẽ khuấy động cả một vùng trời. Anh sẽ mềm nhũn, và bị trói chặt rồi sẽ chết vì bội thực. Và suốt ngày chúng ta bắn người lên vì mong chờ không làm ăn được gì -Nhưng còn tương lai.

-Anh muốn xua đuổi em trở về với bản thân mình. Em biết sẽ có một ngày nhưng ngày đó không phải ngày hôm nay.

-Ngay bây giờ em phải dành cho con, bởi vậy tối hôm nay là hôm cuối cùng nhận thức rõ điều anh nói phải. Em sẵn sàng hy sinh.

Cái gât đầu rất nhẹ.

Nàng khóc. Bờ vai rung rung. Tôi ngồi thức trắng đêm bên nàng.

Tôi chưa xót cho nỗi bất hạnh của đời nàng. Vì dờ dang này tiếp nối ngang trái khác, dù muốn cũng khó tìm cho mình một sự xếp sắp trật tự tạm an toàn với nếp sống bình thường được mà chỉ hoàn toàn thất vọng trong chủ quan về nhân cách sống do mái ấm căn cơ của căn nhà ốn cố.

Tìm đâu được những hương vị đẹp có của mộng ước, thi vị của tình yêu mà buộc phải có những đồng đẳng lựa chọn thỏa mãn tinh thần, vật chất. Và hạnh diễn giản đơn tùy thuộc theo con mắt của cái vỏ hợp nhãn, lý sống trong có cái ăn cái ngủ đã thấm thấu cái ấm, cái hơi, từng thói, từng mùi, ngay cả những

tính khí vụn vặt.

Tình của em là cánh hoa đào
làm cho em trong mình bừng sống dậy
nâng người đàn bà cho sức đẹp tình nhân
khí sinh đã dâng tràn trên muôn nẻo
đánh mất hững hờ thêm thắm thiết
tình của em đang nóng chảy trong lòng
dù chỉ còn xa cách và đợi mong.